

Prædiken til Mariæ Bebudelsesdag, d. 22. marts 2026, Vor Frue Kirke, København.

Så skal vi til det igen.

Det er i dag Maria Bebudelsesdag og det handler om jomfrufødsel.

Og her er det, at mange mennesker siger: Vorherre bevares.. og jaja, det kan man vel nok sige.. men når folk siger det, så mener de som regel, at den slags, altså jomfrufødsel, kan man da virkelig ikke gå rundt at tro på, og da slet ikke i 2026.

Min svoger, for eksempel, han siger, at hans forstand hindrer ham i at tro.. og når han siger det, så plejer jeg, som den gode kristne jeg er, at trøste ham og sige, at det nu altså er en meget lille forhindring.

Jeg har hørt, at I rigtig gamle dage, sådan i de første århundreder efter Kristi fødsel, da var det nemt nok for folk at forstå det med undfanget ved Helligånden.

Når de kristne kom med deres prædikenen om at Jesus Kristus var Guds søn, spurgte folk selvfølgelig skeptisk hvordan det kunne gå til, og så fik de forklaret, at Jesus var født ved Helligånden af Jomfru Maria, og at det var sket uden nogen mands mellemkomst.

Og så nikkede folk som regel og sagde: nå sådan! Aha, en form for guddommelig magi – det var en forklaring, der gik lige ind.

I vore dage er det helt modsat; der går den forklaring slet ikke ind..

At forklare, at Jesus er Guds søn med at han er undfanget af Helligånden, er at forklare noget svært med noget endnu sværere.

Og hvis mennesker ovenikøbet lider af den horisontforsnævring at mene, at verden ikke er større end deres egen lille fornuft og forstand, så ender man jo desværre let der hvor man desværre må erklære, at min forstand hindrer mig i at tro.

Og det er da den rene jammer!

Når det er sagt, så skal det også siges, at troen på undfangelse ved Helligånden egentlig fylder forbavsende lidt i Det Nye Testamente.

Den er kun omtalt hos to af de fire evangelister, Lukas og Matthæus, Matthæus skriver bare kort om det, og Paulus siger heller ikke noget om det.

Det betyder ikke, at de ikke har kendt til beretningen om Marias bebudelse. Men det betyder, at de ikke har ment, at troen stod og faldt med den, så det behøver vi heller ikke mene.

Men hvorfor har vi så den sætning om undfanget ved Helligånden med i trosbekendelsen? Og i alterbogen?

Jo, det er fordi ordene skal fortælle os om Jesus. At han er anderledes. At han er den enbårne, den enestående, aldrig set før, og derfor skal omstændighederne omkring hans fødsel også være noget helt andet.

Alligevel vil jeg så sige til alle svogre MK, som lider under deres tyngende forstand og som derfor må mene, at jomfrufødslen er en umulighed: selvfølgelig er den det! Bare ikke for Gud.

Hvis Gud står bag verdens skabelse; kan han selvfølgelig også lade sig undfange uden at en mand har været involveret.

Hvis Gud ikke kan klare småting som en jomfrufødsel, så var han vel ikke Gud.

Men altså, det vigtige er at de bibelske historier er fyldt af fortællinger og forhåbninger om Gud, der bryder ind i menneskets verden.

I dag hører vi også historien om en anden umulig undfangelse: at de gamle folk Abraham og Sara får et barn.. selvom Sara ikke er bedre end en påståelig svoger der ler af Gud..

I Bibelen hører vi om andre ting som ikke kan ske, nemlig Gud der sender brød fra himlen og leder mennesker gennem ørkenen.

Gud der fylder krukker med mel og trøster den sørgende, skaber ly for den forfulgte og lægger håbefulde ord ind i profeters munde.

Alle historierne er til os, så vi kan spejle os i dem..

Midt i al mørket i den menneskelige verden, ind i det menneskelige virvar træder Gud frem med sit ord om fred og forsoning, om tilgivelse, kærlighed og dom.

Og meningen med historien om Maria er, at vi skal se Maria, som det hun er; ikke en ophøjet helgen, som man skal prise salig fordi hun har gjort sig i *særlig grad* fortjent til Guds yndest.

Men i stedet, som det hun kalder sig selv; en man kan prise salig, fordi Gud har gjort mægtige gerninger mod hende!

Som et eksempel, til efterfølgelse, på det, som er menneskers mulighed, nemlig at tage vores opgave på os, hvor umulig den end ser ud og opdage at deri bor en ro og en glæde over at *gøre* og *være* hvad man skal og er kaldet til.

Som Maria, har vi, hver især, været ude for kriser i vores liv. Det er ikke fremmed for nogen af os, at mørket hører med.

I dag, ved Maria Bebudelse, mindes vi dog også om, at mørket, i visse dele af livet, har sin nødvendighed.

Det menneskelige liv undfanges i mørke, det begynder i livmoderen hvor der ingen lys er.

Vi mennesker hviler i den mørke nat for at få nye kræfter.

Der er mange eksempler på det gode mørke, om man så må sige, som skal få lyset til at træde stærkere frem.

Og vi kan lade lyset forplante sig i vores menneskelige fællesskab. Vi kan gøre os til redskaber for kærligheden, træde i en større sags tjeneste end bare mig, mig og migselv.

Men det er jo på den anden side temmelig meget at forlange, at øve sig i at se lyset, selv i mørket, at holde fokus på det vi får, når vi derimod synes, at for meget bliver taget fra os. Det er jo svært, ja, en livslang opgave, at øve sig i.. at bringe Guds kærlighed til andre mennesker. Til sin næste.

Når det nu i dag, også, handler om at være mor, sådan som Maria blev det, så tror jeg enhver kvinde der står overfor netop det, at skulle have et barn, indimellem tænker ved sig selv: er jeg voksen nok til at blive nogens mor? Til at være et andet menneskes nærmeste næste..

Jeg husker i hvert fald selv tvivlen og spørgsmålet: hvordan skal det gå til?

Det er jo også sådan Maria spørger lidt før i kapitlet hos Lukas end den tekst jeg har læst i dag.

Hvordan skal det gå til? Er pigens svar efter at englen har meldt sig på banen der i stuen..

Evangelisten Lukas tolker hendes undrende spørgsmål biologisk, han hører det som en jomfrus naturlige spekulation over, hvordan i al verden et foster skal vokse frem uden at hun nogensinde har været sammen med en mand..

Men måske handlede Marias spørgsmål om mere end om, hvordan et barn kan slå rod i en jomfru; måske spurgte Maria undrende ind til sin egen formåen i moderskab.

Hvordan skulle det gå til, at netop hun, så ung hun måske var, skulle kunne tage vare på et barn?

Hvordan skulle det gå til, at hun skulle kunne magte at være nogens mor?

Marias spørgsmål er vel nok også mange vi andre mødres spørgsmål.

Hos os andre kom der ingen engel og bebudede et barns komme til verden. Der kom to streger på en graviditetstest.

Men for mange er netop de to streger vel nærmest lige så overvældende som havde der rent faktisk været en engel i stuen. Det er uvirkeligt. Berusende. Og sandt.

De fleste af os har styr på biologien – vi ved godt, hvordan det er gået til – og alligevel må også vi spørge, når vi står der første gang: hvordan skal det gå til?

Ufatteligt at celler deler sig i maven. Ubegribeligt at livet begynder at vokse frem ud af så godt som ingenting.

Et drama uden lige tager sin begyndelse i enhver mor. Og man kan blive rundt på gulvet og forskrækket.

Historien om Maria og englen fra Gud er en historie om, at livet ikke kan lægges i så faste rammer eller kan sikres så mange år ud i fremtiden, så vi stort set kan regne med, at sådan bliver det.

Historien om Maria handler, også, om at vi i vores liv skal gøre plads når der sker noget som overrumpler os. Det kan være et barn. Men det kan også være så meget andet uventet, som Gud vil med os.

Og man må sige, ligesom Maria.

Se, jeg er Herrens tjenerinde. Jeg er livets tjenerinde. Jeg stiller mig til rådighed for lyset og kærligheden.

Lad det ske.

Eller som i en bøn min gode kollega formulerede sammen med konfirmanderne i tirsdags: *Gud, lad noget godt ske igennem mig.*

Vi kan åbne os for Guds kald og kærlighed, præcis som Maria gjorde det, og lade lyset forvandle os.

Her i dette liv, vil det altid være i kamp med mørket og derfor er der ingen af os, der hver dag og hele tiden, kan holde sindet lyst og fyldt af kærlighed.

Men vi kan øve os i, hver dag at sige: *Ja, Gud, se, jeg er Herrens tjenerinde, der vil arbejde på at bringe din kærlighed og dit lys og dit løfte om, at din søn altid er med os, ud til andre mennesker og til mit eget hjerte.*

Amen.

Lovprisning

Lov og tak og evig ære være dig vor Gud,
Fader, Søn og Helligånd,
du, som var, er og bliver én sand treenig Gud,
højlovet fra første begyndelse, nu og i al evighed.

Kirkebøn

Gud - tal til os.

Lad dit rige vokse og lad dit lys skinne på alle, der må sidde i mørket, hvadenten de er ramt af sorg, ulykker, forladthed, eller meningsløshed.

Hjælp os nu, hvor vi beder til dig i denne tid, hvor der er krig og mørke så alt for mange steder i verden. Hjælp os til at kæmpe for frihed og fred. Giv os visdom til at handle rigtigt, og giv os styrke til at bære hvad end, der måtte komme.

Vi beder for alle der er udsendt for Danmark. Giv dem mod og styrke til at gøre det arbejde de er sendt til.

Vi beder for Karla og Sofie der er blevet døbt her i dag. Vær nær hos pigerne alle dage, sådan som det nu er blevet lovet dem i dåben.

Vær med vort folk og fædreland; vor kong Frederik d. 10ende og hele det kongelige hus.

Vær med regering og folketing – giv vort lands ledere skarpe hjerner og varme hjerter

Vi beder om at solstrålen fra dig kan nå ud i selv den fjerneste afkrog og at dit rige må vokse sig stort og frugtbart.

I Vor Herre Jesu Kristi navn,

AMEN.

Velsignelse

Lad os med apostlen tilønske hinanden:

Vor Herre Jesu Kristi nåde

og Guds kærlighed

og Helligåndens fællesskab

være med os alle!